

UN CEL BLAVÍSSIM, SENSE NÚVOLS

Estenc la tovallola lluny de l'aigua. És aviat i la sorra encara no crema. Em trec el vestit i em poso bé les copes del biquini. És de color negre amb flors blanques. M'assec damunt la tovallola, agafo les ulleres de sol i la crema protectora de dins la bossa. Em recullo els cabells amb la goma que duc al canell. Aboco mitja nou de crema al palmell de la mà. Tinc el cos blanc. L'estiu tot just comença. Escampo la crema sobre la pell, sense pressa, i el primer contacte és fred. La platja desperta lentament. Tampoc té pressa. No sé per quina banda apareixeràs i t'envio un missatge. La teva resposta em confon. Encara que vinguis sol, no podràs seure al meu costat. Que idiota si et penses que no ho sé. Flexiono un genoll i tiro el cos enrere. Crec que t'agradaria, si em veiessis ara. Agafo aire i el deixo anar enfonsant la panxa que sembla una vall. Descanso les dues mans a l'alçada del melic. Abans de tancar els ulls veig el vol d'unes gavines enmig d'un cel blavíssim, sense núvols. Quan els tanco et veig els ulls dins la foscor. Pensar en tu m'escalfa la pell. Unes passes em desperten del somieig. Una noia que passa de llarg amb un cabàs d'espart. M'incorporo i miro el mar. Es comença a dibuixar una línia de para-sols al costat de l'aigua. Al meu voltant tot és una manta de sorra que sembla de seda. Hi enfonso la mà oberta i una fredor que ve de sota em refresca els dits. Podria adormir-me si no fos perquè t'espero. Em giro panxa avall i descanso una galta a la tovallola. Miro de reüll cap al passeig i em sembla veure't. Pessigolles. Em trec les ulleres i m'estiro de costat. Portes uns pantalons curts de color taronja i una samarreta blanca i llisa. Sobre l'espatlla esquerra hi repenges una tovallola de ratlles blaves i de l'altre, una bossa en forma de sac, no gaire gran, de color de palla. Et pares a mig caminet de fusta i et treus les sandàlies. Em mires però no em saludes. Intercanviem un somriure ràpid que vol passar inadvertit. Abaixo la mirada; la febre em puja a la cara i

una agulla em pessiga l'estómac. Avences per la sorra i t'instal·les a uns deu metres d'on sóc jo. Desplegues la tovallola i deixes caure el sac damunt la seda blanca. T'asseus sense treure't la roba i et protegeixes els ulls amb la mà plana fent de visera. M'agrada veure't sota el sol, lluny dels fluorescents de l'oficina o de la foscor del cotxe. Em dius alguna cosa amb els llavis però no puc llegir-te'ls des d'aquí. Agafes el mòbil i tecleges. T'agrada el meu biquini. Et miro i m'encomanes una rialla imprudent que pren vida i es fa gran. He d'ofegar-la i em giro. Miro l'horitzó, respiro, m'espolso la sorra dels peus i poso el cap entre els genolls. El sol em crema des de dins i em travessa les cèl·lules. Tanta felicitat em fa sentir ridícula. No la puc deixar anar i aquesta contenció té el gust deliciós d'allò prohibit. Quan et torno a mirar ja t'has tret la samarreta i les bermudes. Portes un banyador blau marí de camal llarg. Semblaries un adolescent si no fos per les canes. Em llepo els llavis. Tens la pell morena i desitjo enfonsar-hi la mà com si fos de sorra. Et poses bocaterrosa i recolzes el cap damunt dels braços, mirant-me. Jo faig el mateix i et clavo els ulls. Amaguem les nostres intencions darrere dels vidres foscos. M'escrives. Vols que ens trobem dins l'aigua. Et faig que sí. M'aixeco i em poso bé la calceta del biquini. M'inquieta que m'observis sense roba, a plena llum del dia. Les cames blanques, els malucs gruixuts. Avanço i travesso la línia de para-sols. Sento el pes de la teva mirada. El mar no es mou ni fa soroll. Poso un peu dins l'aigua i la trobo freda. Faig un pas enrere. Tu, més decidit, t'hi llances de cap. Veig com nedes i com et gires, buscant-me. Em demanes amb els ulls que et segueixi. Deixo que el mar guanyi terreny damunt la meva pell. Quan m'arriba a la cintura em tapo el nas i em capbusso. Se'm claven milers de vidres. Nedes fins a una boia de color groc, a prop d'unes barques ancorades. Et segueixo. El cel i el mar són transparents. M'apropo a la boia i tu t'impulses i t'amagues darrere d'una barca de fusta clivellada. Vaig al teu costat. Allargues un braç, m'agafes d'una mà i m'estires. Protegits per la barca ens

besem. Els meus llavis humits proven la sal de la teva pell. Ets tan real, de sobte. M'agafes de la cintura i m'abrades. Et robo la llengua durant uns segons i tu et quedes amb els meus pits, que només són teus. Em descordes els sostenidors i em glaces. Em fregues amb les cuixes i m'encercles. Em dius que aquí ningú no ens veurà, que la teva dona i els nens no vindran fins al migdia. Em mossego el llavi i, serena, et miro als ulls. Soroll de plat trencat. T'empento amb suavitat i et dic que ja ens veurem a la platja. Has tocat la tecla equivocada. Em cordo el biquini sota l'aigua. Em preguntes què passa i em demanes que em quedi. Però ja no vull. Nedo cap a la platja sense mirar enrere i les teves súpliques es difuminen fins que moren. Faig braçades violentes i enfonso el cap per ofegar la idea que la teva dona i els teus fills no vindran fins el migdia. Surto de l'aigua i sento els batecs del cor a les temples. Serro les dents i agafo aire. Desfaig el camí fins a la tovallola, travesso la línia de para-sols i trepitjo, amb força, la sorra que crema i que ja no és de seda.
